MASCA GROAZEI

de

R. Trotet de Bargis

CAP. 1.

De lăsata secului

— Aşa dar, ne-am înţeles?... Viu să te iau pe la ora patru, să mergem să vedem Cavalcada!... Ai să fii gata, scumpa mea, nu?

— Cu siguranţă! Dar n'ai să întârzii, trecând pe străzile astea atât de aglomerate?

— N'ai nicio grijă! Plec de la magazin pe la trei şi nu-mi trebue mai mult de o oră din strada Michodière în strada François I.

Spunând aceasta, domnul Louviers îşi sărută cu dragoste tânăra soţie şi, luându-şi bastonul, ieşi.

Lucienne Louviers rămase o bucată bună de vreme nemişcată, în mijlocul vestibulului, ascultând cum se depărtează paşii soţului ei.

Apoi se întoarse în balcon şi se aplecă pe balustradă, pentru a-l mai vedea pe Louviers, care încă nu ieşise pe poartă.

Deodată, el apăru pe trotuar. Numaidecât ridică capul spre etajul al patrulea al casei şi, surâzând, trimise din vârful degetelor, un sărut spre tânăra femeie care-i făcea bezele.

— Cât de elegant şi de frumos e Louis! şopti ea. Svelt şi subţire, în haina lui neagră, pare atât de tânăr!... Şi totuşi are treizeci de ani!...

Repetă rar şi aproape speriată:

— Treizeci de ani!... Şi şase

ani de când suntem căsătoriţi!...

Intră în casă şi se aşeză într'un fotoliu, la picioarele patului.

Amintirile o năpădiră, deodată la gândul celor şase ani de căsnicie. Revedea ziua când întâlnise, pentru prima oară, pe Louis Louviers. Ea avea pe atunci optsprezece ani, era frumoasă şi plină de graţie. Era vânzătoare în magazinul „Racot şi Louviers".

Pe vremea aceea, magazinul de flori şi pene nu era dintre cele dintâi din Paris, ca astăzi. Bătrânul Louviers îl conducea aproape singur. Racot, asociatul său, veşnic bolnav, nu mai venea aproape de loc în magazin.

Bătrânul Louviers era văduv şi avea un fiu, Louis, care călătorea mereu, în interesul întreprinderii.

Lucienne Sartin nu era decât de scurt timp în magazin şi încă nu-l văzuse pe tânărul fiu al patronului, când, într'o dimineaţă, intrând în atelier, Sidonie, o altă vânzătoare, îi spuse încet, cu un aer de mister:

— Ştii, Lucienne, fiul stăpânului s'a întors din străinătate! A sosit aseară... Să vezi ce băiat frumos!...

De ce oare Lucienne simţi deodată că roşeşte? De ce oare o cuprinse o turburare ciudată la această veste?

Sidonie continuă:

— Da, dragă, ai să vezi... rar se vede un bărbat atât de seducător!... Un cap de fată!.. Un păr blond care te face să visezi!... Şi o gură!... Ce gură frumoasă!...

Dar, în momentul acela, intră bătrânul Louviers şi Sidonie tăcu.

Imdată după el, venea fiul său: bătrânul se întoarse spre acesta şi îi spuse::

— Vezi Louis!... treburile încep să meargă mai bine... A trebuit să iau trei vânzătoare nouă.

Tânărul salută respectuos pe cele trei fete care se aflau acolo şi răspunse tatălui său printr'un semn de aprobare, cu capul.

Lucienne tocmai aşeza cutiile cu pene de struţ de toate culorile. Impinsă de o curiozitate copilărească, privi pe furiş spre noul venit.

— Intr'adevăr, e seducător!... Şi ce ochi frumoşi! îşi spuse ea, în gând.

Şi o cuprinse o emoţie ciudată în faţa acestui bărbat de douăzeci şi patru de ani, pe care-l vedea pentru întâia oară.

Din acea zi, cei doi tineri se revăzură des, căci Louis nu mai călătorea: tatăl său se simţea prea obosit pentru a conduce singur întreprinderea.

Domnul Racot mai curând. Louviers luă atunci doi voiajori în locul lui Louis, iar tânărul rămase asociatul tatălui său.

Şi, peste trei sau patru săptămâni, Lucienne trebui să recunoască, fără nicio îndoială, că era îndrăgostită de Louis.

De altfel, dacă ajunsese aci, era pentru că însuşi tânărul îi dăduse o atenţiune deosebită. Ii vorbea cu o timiditate şi o căldură pe care n'o avea faţă de restul personalului.

In sfârşit, într'o zi, el vorbi. Indrăzni să-i mărturisească tinerei fete, dragostea şi speranţele lui şi emoţionat, îi ceru mâna.

Lucienne fu cuprinsă de o bucurie fără margini. De când îl iubea pe Louis, trecuse printr'un adevărat chin. Căci Louis nu era bărbatul la care să se poată gândi, şi asta din pricina siituaţiei lui de stăpân.

Fără îndoială, Louis simţise acest lucru.

Fapt este că, la declaraţia tânărului, ea răspunse prin aceste cuvinte:

— Tatăl dumitale nu va consimţi niciodată!

— Lucienne, spune-mi numai dacă dumneata consimţi — îi replică el — şi eu voiu şti să capăt consimţimântul tatălui meu.

— Ah! Louis! şopti ea, nebună de bucurie, — te mai poţi îndoi de răspunsul meu?

— Aşa dar, accepţi? Lucienne! Dacă ai şti cât sunt de fericit şi cât de mult te iubesc!...

Bătrânul Louviers, nu făcu obiecţiuni serioase. El-însuşi, odinioară, pe când nu era decât un modest funcţionar, se căsătorise din dragoste cu o lucrătoare.

Nu avea atunci decât o singură bucurie pe lume: Louis. Numai pentru acest fiu muncea din greu, vrând să-i lase întreprinderea înfloritoare şi să-i pregătească un viitor fericit, fără griji.

Aşa dar, din moment ce Louis o iubea pe Lucienne Sartin şi pentrucă voia s'o ia de nevastă, tatăl său nu înţelegea să se opună.

Peste două luni, avu loc căsătoria.

Erau şase ani de atunci şi tinerii soţi continuau să ducă o viaţă calmă şi fericită. Louis şi Lucienne se iubeau ca în prima zi.

Bătrânul Louviers murise de doi ani şi fiul său conducea singur importanta întreprindere, care-i aducea venituri mari.

Tinerii soţi ocupau un apartament frumos într'un imobil modern din strada François I.

Louis se ducea zilnic la magazin, iar soţia lui rămânea acasă. Ii plăcea să se ocupe de menaj, să-I înfrumuseţeze necontenit. Aveau o singură servitoare, harnică şi devotată, iar zilele se scurgeau senine şi fericite pentru tânăra pereche.

Trântită în fotoliul din camera de culcare, Lucienne îşi aminti de

toate astea şi simţea o recunoştinţă nemărginită pentru bărbatul acesta care-i făcea o viaţă atât de plăcută şi demnă de invidiat.

Deodată, pendula bătu ora trei.

Tânăra femeie se ridică din fotoliu şi-şi spuse:

— E trei!... Trebuie să mă'mbrac... Doamne, Louis poate să vie dintr'un moment într'altul!..

Deschise în grabă dulapul şi îşi desbrăcă capotul pentru a-şi pune o rochie de stradă.

Deodată, se auzi soneria.

— Cine să fie? se întrebă Lucienne, încheiându-şi bluza.

In ziua aceea, Roza, servitoarea, avea liber după masă.

Din nou se auzi soneria.

— Poate e Louis; şi-o fi uitat cheile, murmură Lucienne.

Şi strigă din odaie:

— Vin îndată!.. Un moment!..

Când fu gata alergă în vestibul, trase zăvorul şi deschise larg uşa. Dar se dădu înapoi surprinsă şi privi ţintă la făptura din faţa ei.

O mască de baiaderă!

O mulţime de stofe moi, învăluiau un trup de înălţime mijlocie, tânăr, svelt şi graţios.

Doamna Louviers observă că purta o bluză de mătase bleu-deschis, brodată cu aur, un pantalon bufant, lung, plisat mărunt, verde ca smaragdul. Un văl larg de mătase gălbuie îi acoperea tot capul şi cădea în falduri de-a lungul trupului.

Vălul era gros, astfel că nu se puteau distinge trăsăturile feţei; totuşi, Lucienne întrezări un fel de diademă de aur pe frunte şi un şirag de perle la gât.

Tânăra femeie rămase în pragul uşii, incapabilă să scoată un cuvânt, cu ochii ţintă la această apariţie ciudată.

Persoana deghizată în baiaderă tăcea deasemenea şi nu

părea grăbită să intre. Părea chiar, că simte oarecare sfială, un fel de nesiguranţă.

Lucienne Louviers, abia izbuti să întrebe:

— Ce doriţi, doamnă?

Fără să răspundă, necunoscuta se îndreptă spre vestibul. Lucienne, din ce în ce mai speriată, se dădu înapoi, lăsând-o să treacă.

Baiadera intră în odaie, închise uşa şi se întoarse spre stăpâna casei.

Lucienne, intrigată de acest joc ciudat, întrebă, puţin speriată.

— Dar ce doriţi? Cine sunteţi?

Crezuse, o clipă, că se află în faţa unei persoane care greşise etajul.

Dar nu! Baiadera părea că ştie unde se află!

— Cine sunteţi, doamnă? Vă rog să-mi spuneţi! repetă Lucienne.

Deodată, baiadera se năpusti asupra tinerei femei şi, înainte ca aceasta să fi putut striga sau să i se fi putut smulge din braţe, două mâini o apucară cu putere de gât.

Doamna Louviers, se prăbuşi pe podea.

Cu o îndemânare nemaipomenită, baiadera se aplecă peste ea, fără să dea drumul mâinilor.

Lucienne îşi aţinti privirea îngrozită asupra acestui chip misterios, încercând să-l recunoască.

Zadarnic! Prin vălul gros, se zărea doar strălucirea a doi ochi cruzi, reflexele diademei de aur şi a şiragului de perle.

Purcărea Emil
Born: August 24, 1949
Reconditioned: January, 2013

CAP. 2.

Un asasinat misterios

— Ajutor!.. Ajutor... Săriţi, asasinul!.. se auziră, deodată strigăte, turburând liniştea imobilului din strada François I.

Ţipetele veneau de la etajul al patrulea, unde locuiau soţii Louviers.

Câţiva vecini se năpustiră la scară şi alergară spre locul de unde pornise alarma.

La etajul al patrulea, uşa apartamentului soţilor Louviers era larg deschisă şi cineva dinăuntru striga într'una după ajutor.

Oamenii cari se îmbulzeau la uşă, văzură în vestibul un spectacol impresionant. Pe podea, zăcea nemişcată o femeie. Era doamna Louviers, îmbrăcată în rochie de stradă şi cu capul gol. In genunchi, lângă ea, înnebunit de spaimă şi de groază, soţul ei, îi ţinea între mâini capul palid şi continua să strige.

Căpitanul Marion, unul din chiriaşii imobilului, îşi recăpătase, cel dintâiu, sângele rece şi strigă vecinilor adunaţi, cari priveau înmărmuriţi această scenă neaşteptată:

— Repede un medic! Vedeţi dacă-i acasă doctorul Martin!.. Să vie imediat...

O femeie se năpusti pe scări alergând după doctorul care locuia la primul etaj.

Louviers auzise şi el vorbele căpitanului şi, cu vocea întretăiată, spuse:

— Da, da, un doctor, Dumnezeule!.. Lucienne a mea!.. Poate că n'a murit încă!..

Se aplecă peste trupul nemişcat al Luciennei, o sărută nebuneşte pe fruntea deja rece şi strigă:

— Nu e aşa, dragostea mea, că n'ai murit? Ar fi prea în-

grozitor!... Lulu!... mica mea Lulu!.. răspunde-mi, te implor!.. Vorbeşte-mi!.. Uită-te la mine!..

Cei de faţă, cu inima strânsă de emoţie, tăceau, căci îşi dăduseră seamă după înfăţişarea tinerei femei că era moartă.

Dar nimeni nu îndrăznea să spună acest lucru nenorocitului soţ, nimeni n'avea curajul să-i spulbere ultima iluzie pe care o mai nutrea.

Cineva spuse:

— Ar trebui întinsă în pat.

Un altul interveni repede:

— Nu!... nimeni nu atinge corpul!.. De vreme ce ne găsim în faţa unei crime, numai magistraţii pot ordona transportarea cadavrului!...

La auzul cuvântului „cadavru", Louis Louviers avu o tresărire puternică şi îngână:

Ce spuneţi? Cadavru? Lucienne? Nu, nu-i adevărat... Nu se poate!..

In aceeaşi clipă, oamenii se deteră la o parte ca să facă loc doctorului Martin.

Acesta se apropiă de tânăra femeie întinsă pe jos, se uită la obrazul ei livid şi la membrele înţepenite şi şopti:

— Cred că sosesc prea târziu!

Intre timp, căpitanul se apropiase de Louviers şi cu blândeţe încercă să-l ridice şi să-l ducă de acolo.

Louis se opuse cu o îndârjire sălbatecă, astfel că fu nevoie şi de intervenţia altora.

Medicul începu să se ocupe de Lucienne. Ii ridică pleoapele, îi ascultă inima, o ciupi de braţ, şi, pe măsură ce o examina, expresia feţei sale se întunecă.

In acest timp, nenorocitul soţ, luptându-se cu acei care-l duceau, striga:

— Lăsaţi-mă!.. Lăsaţi-mă!... Vreau să-i vorbesc!.. Să-mi spună tot!..

Doctorul Martin se ridică şi spuse oamenilor de lângă el, cari-l priveau întrebător:

— S'a isprăvit!... A murit cam de o oră. Să se anunţe autorităţile.

Un locatar alergă să cheme poliţia, în timp ce doctorul adăugă:

— Nimeni să nu pună mâna pe nimic din odaia asta şi să nu se atingă de cadavru; foarte important!

Căpitanul, împreună cu alţi câţiva vecini, izbutiră să-l ducă pe Louis în salon. O femeie pregăti ceva de băut soţului desnădăjduit, care era gata să leşine.

Afară, se aduna din ce în ce mai multă lume şi, încet, oamenii începură să discute şi să comenteze groaznicul eveniment.

Toţi deplângeau acest trist sfârşit al soţiei lui Louviers şi compătimeau pe bietul soţ, atât de crud lovit.

Doamna Martin şopti la urechea soţiei căpitanului:

— Şi când te gândeşti că se iubeau ca doi porumbei!.. Vorbeam adesea despre această dragoste.

— A, de sigur, era o căsnicie, model!

— Ce-o să se facă bietul tânăr?

— Dar cum s'a întâmplat crima? întrebă domnişoara Janvier, croitoreasa de la etajul al treilea.

In adevăr, până acum nimeni nu se gândise la asta.

Soţia căpitanului spuse:

— Eu credeam că e vorba de o moarte naturală!... O embolie!.. mai ştiu şi eu!

D-na Martin o întrebă pe d-ra Janvier:

— Eşti sigură că-i vorba de o crimă?

— Aşa cred.

Discuţiile acestea fură întrerupte de apariţia comisarului de poliţie, urmat de secretarul său şi de doi sergenţi. Ei urcară scările în grabă. Mulţimea se dete la o parte pentru a le face loc; poliţiştii intrară în apartamentul soţilor Louviers, unde medicul îi întâmpină de la uşă.

Ii spuse comisarului că el a trimis după poliţie şi-i împărtăşi observaţiile sale personale cu privire la cadavru.

— Aşa dar, e vorba de o crimă? întrebă comisarul.

Şi doctorul răspunse, convins:

— Asupra acestui lucru, nu încape îndoială, domnule comisar!.. Ne aflăm în faţa unei crime prin strangulare.

Comisarul se apropiă de cadavru şi, fără să se aplece, îl examină câtva timp, în tăcere. Apoi, făcu câţiva paşi îndărăt şi spuse încet doctorului:

— Păcat, era o femeie foarte frumoasă şi tânără!... O cunoşteaţi?

— O zărisem de câteva ori pe scară. Ne cunoşteam aşa, ca vecini!

Comisarul dădu din cap.

— Şi cu ce se ocupa?

— Locuia cu bărbatul ei... o pereche foarte fericită. Bietul om e aci... e disperat!...

— A! e aici soţul? întrebă comisarul. — Aş vrea să-i pun câteva întrebări, până la sosirea Parchetului, pe care, de altfel l-am şi anunţat.

Louviers apăru tocmai în clipa aceea în pragul salonului, căci i se spusese că venise comisarul. Bietul om se clătina pe picioare şi arunca în jurul său priviri rătăcite.

Totuşi recunoscu pe comisar, se apropiă de el şi isbucni:

— Ah!... domnule comisar, ce grozăvie!

Poliţistul îl luă deoparte şi îi puse câteva întrebări.

Nu se putea auzi nimic din cele ce vorbeau, dar, după gesturile lui Louis, se vedea că declară că nu ştie nimic şi că nu pricepe cum s'a petrecut crima.

Nu mult după aceea, se auzi o voce pe scară:

— Vine procurorul şi judecătorul de instrucţie!...

Intr'adevăr, aceştia intrară, urmaţi de grefier şi de alte câteva persoane.

Inainte de a cere vreo lămurire, ei începură să examineze cadavrul. Apoi schimbară între dânşii câteva cuvinte şi făcură semn comisarului, să se apropie.

— Ai aflat ceva? întrebă procurorul.

— Absolut nimic până acum, răspunse cel întrebat.

Judecătorul de instrucţie interveni:

— Domnul doctor Martin spune că femeia e moartă de vreo oră. Iată o informaţie preţioasă.

Aceste cuvinte avură darul să dezlege limba comisarului:

— Tânăra femeie, se afla singură în apartament. Soţul ei trebuia să vină s'o ia în oraş la ora patru!...

El a sosit exact la ora patru fără zece, şi, deschizând uşa, a dat peste soţia lui în poziţia în care se găseşte şi acum.

Magistraţii ascultau cu luare-aminte. Procurorul se întoarse spre judecător, îl privi cu un aer de reciprocă înţelegere şi făcu un gest semnificativ.

— Evident! şopti judecătorul. Există puţine elemente. Ancheta va fi mai grea în asemenea condiţiuni!...

In timp ce poliţiştii făceau constatările necesare cu privire la poziţia exactă a cadavrului, comisarul evacuă salonul, iar magistraţii, instalaţi acolo, începură interogatoriile.

Louviers îşi făcu cel dintâi de-

poziţia, căutând să-şi stăpânească imensa-i durere; magistraţii scurtară cât era cu putinţă această formalitate, căci, într'adevăr, nenorocitul soţ inspira tuturor milă.

De-altfel, Louviers nu avea nicio bănuială asupra autorului crimei.

Vecinii, interogaţi, la rândul lor, declarară că nu ştiau absolut nimic despre cele întâmplate; auziseră numai strigătele d-lui Louviers, alergaseră la faţa locului şi atât...

Judecătorul şi procurorul se priviră încă odată, uluiţi.

— Să vie portarul! spuse în cele din urmă d. Legouet, judecătorul de instrucţie.

Un sergent coborî şi se întoarse urmat de d-na Malasse, portăreasa, care era, la rândul ei, extrem de emoţionată.

CAP. 3.

O licărire

— Ce ştii despre afacerea asta? întrebă judecătorul cam tăios, pe portăreasă.

Ea tresări şi răspunse, buimăcită:

— Nu ştiu nimic, domnule, credeţi-mă!

— N'ai văzut nimic? N'ai auzit nimic?

D-na Malasse suspină adânc şi răspunse:

— Dar bine, domnule judecător, ce să vă spun? Eram la mine în odaie ca întotdeauna... dar poţi să ştii cine intră şi cine iese într'o casă mare ca asta? Gândiţivă şi dv.!

Judecătorul păru plictisit şi reluă ceva mai tare:

— Uite ce e, să nu ne pierdem vremea cu vorbe goale. Intre ora două jumătate şi trei,

n'ai observat cine a intrat în imobil?

Portăreasa, din ce în ce mai turburată, se gândi, căută să-şi amintească, se reculese, apoi spuse cu şovăială:

— Intre ora două jumătate şi trei?... Nu... nu-mi amintesc!..

Procurorul o întrebă repede:

— N'ai fost plecată?

— Fireşte că nu,

— Şi-ţi aduci aminte de toate persoanele care au intrat şi au ieşit din imobil?

— Da. D-nul şi d-na Coubas cu cei doi copii au trecut pe la două prin faţa odăii mele... Se duceau la plimbare... chiar s'au oprit să-mi arate costumele copiilor..

— Bine, să trecem peste asta... Pe urmă?

— Apoi l-am văzut pe d. Victor... să fi fost ora două şi un sfert!

— Cine este acest domn Victor? întrebă procurorul.

D-na Malasse schiţă un surâs indulgent şi răspunse:

— E prietenul unei cuconiţe de la al cincilea!... Ştiţi, domnule magistrat, sunt foarte cumsecade amândoi... nimeni nu-i ştie...

Judecătorul plictisit de trăncănelile portăresei, o întrerupse:

— Afară de asta pe cine ai mai văzut?

— A! pe la trei, am văzut-o intrând pe d-ra Viviana!...

— Domnişoara Viviana!... Cine e această domnişoară?

D-na Malasse avu acelaşi surâs indulgent de mai înainte şi răspunse:

— Este... cum să vă spun.,,

Se aplecă deasupra mesei spre judecător, şi adăugă aproape confidenţial:

— Prostituată!.. Dar aci în casă are o purtare foarte bună şi n'aduce niciodată pe nimeni... Locueşte într'o cameră mică la al

şaselea... şi.... înţelegeţi, nimeni n'o bagă în seamă, de vreme ce nu face scandal...

— Să lăsăm asta! făcu judecătorul, din ce în ce mai plictisit. Şi spui că femeia asta se întorcea acasă?

— Da, d-le magistrat, chiar m'a mirat c'o văd intrând, deoarece credeam că e pe bulevarde, în vreun grup de măşti.

— De ce? întrebă judecătorul?

— Pentrucă era deghizată... în badaieră... baradieră... sau cum s'o fi spunând...

Magistraţii surâseră.

— Vrei să spui baiaderă? întrebă d. Lunel, procurorul.

— Aşa ceva, conveni d-na Malasse.

— Şi spuneai că această domnişoară Viviana s'a întors acasă pe la trei?

— Da!...

— A mai ieşit de atunci? întrebă judele cu interes.

— O, da... peste zece minute sau un sfert de oră, a plecat iar... tocmai când a trecut prin faţa odăii mele, am întrebat-o: „Ce, ţi-ai uitat ceva, d-ră Viviana?" Dar ea n'a răspuns, mergea repede de tot şi mi-a făcut un mic semn cu mâna, dându-mi de înţeles că se grăbeşte. M'am gândit c'o fi aşteptând-o cineva pe stradă, pe aproape.

D. Lunel şopti judecătorului:

— Ce spui de asta?

Magistratul înălţă din umeri şi tăcu; după mutra lui se vedea însă limpede că acest amănunt i se părea lipsit de importanţă.

Se întoarse spre d-na Malasse:

— E tot ce ştii?

In acel moment, se auzi o bătaie în uşă şi imediat intră în salon un bărbat.

Era înalt, negricios, slab şi îmbrăcat în haine negre, nu lipsite de oarecare distincţiune.

Salută uşor din cap pe magis-

traţi, înaintă câţiva paşi, se opri şi aşteptă.

— Ce este, domnule Vigeon? întrebă procurorul, ridicând capul spre noul venit.

Omul se opri, şi, scoţând din buzunarul hainei o bucată foarte mică şi subţire de stofă, o întinse oamenilor legii, fără să scoată un cuvânt. Judecătorii, se uitară miraţi la bucăţica de stofă.

— Ei, ce-i cu asta? întrebă Legouet.

— Am găsit această bucăţică de stofă sub corpul doamnei Louviers şi mă întreb ce să fie cu ea, răspunse Vigeon.

Judecătorii examinară cu minuţiozitate obiectul găsit, apoi unul din ei, spuse:

— Ia uitaţi-vă, pe stofă e lipită o bucăţică de hârtie aurită, ruptă.

— Da, replică celălalt, s'ar zice că e dintr'o stea de hârtie aurită, ca pe costumele de carnaval.

Vigeon se aplecă peste masa magistraţilor şi le şopti la ureche cu gravitate:

— M'am gândit că poate victima a smuls-o de pe haina agresorului...

— Extraordinar, strigă M. Lunel. Vigeon poate să aibă dreptate! Poate că asasinul era deghizat.

Judele instructor nu răspunse, luă însă între degete petecul de stofă şi se uită multă vreme la el cu aerul absorbit. Apoi se adresă portăresei.

— Ai putea să-mi descrii exact costumul de baiaderă al domnişoarei Viviana?

— Sigur că da! replică femeia, mai ales că mi l-a tot arătat pe când lucra la el... Mai întâiu, avea o minunăţie de bluză scurtă, bleu-deschis, brodată toată în aur, cum poartă Arabii sau Indienii, în fine, cei din Africa!

Cunoştinţele etnografice ale portăresei, îi făcură pe magistraţi să surâdă.

Ea continuă imperturbabilă:

— Mai avea un pantalon larg bufant, verde şi un voal gălbui presărat cu stele de aur.

Procurorul şi judecătorul îşi stăpâniră cu greu o tresărire, căci petecul de stofă pe care Vigeon li-l arătase, era de nuanţă gălbuie. Această coincidenţă era cel puţin turburătoare. Afară de asta şi ora coincidea.

După cum declarase portăreasa, d-ra Viviana se întorsese acasă între orele trei şi trei jumătate, la care, după cum se stabilise, fusese asasinată d-na Louviers.

— Şi cum o mai cheamă pe această Viviana?

— N'aş putea să vă spun, domnule judecător, răspunse portăreasa. Lumea îi zice Viviana de Châtellerault, dar nu cred să fie numele ei adevărat.

— O fi acum acasă?

— Cu siguranţă că nu — afirmă d-na Malasse, — afară numai dacă nu s'o fi întors de când sunt eu aici.

— Du-te să vezi, Vigeon! spuse procurorul.

Întorcându-se spre portăreasă, adăugă:

— Condu-l pe d. inspector Vigeon la locuinţa fetei.

D-na Malasse avu o mişcare de surpriză:

— La... La... D-ra Viviana?., Credeţi că ea... ah... pentru nimic în lume! E incapabilă să...

Lunel o întrerupse, poruncitor:

— Poţi pleca doamnă!...

Şi portăreasa, turburată, ieşi, întovărăşită de poliţist.

Îl conduse la etajul al şaselea, bombănind tot drumul:

— Să bănuieşti omul, aşa, pe nedrept, mare păcat! Sunt sigură că d-ra Viviana e nevinovată... O fi ea prostituată, ni-

meni nu-i spune altfel, dar e fată cinstită!...

Ajunşi în faţa odăii Vivianei de Châtellerault, inspectorul bătu de câteva ori în uşă, dar nu căpătă răspuns.

— Vezi că nu e acasă, zise portăreasa. — Petrece şi ea, mititica!

După un minut de şovăială Vigeon zise:

— Evident, nu s'a întors!... N'ai vreo cheie de la odaia asta?

— Nu, răspunse portăreasa.

Inspectorul lăsă acolo pe femeie şi coborî la etajul al patrulea să raporteze.

După o scurtă convorbire cu judecătorul, Lunel se adresă inspectorului:

— Vei rămâne aci, Vigeon... Aştepţi întoarcerea fetei şi vii cu ea la Tribunal imediat, să-i luăm interogatoriul.

Vigeon aprobă cu capul.

Ancheta la faţa locului era terminată; magistraţii se ridicară să plece. Păreau cam plictisiţi şi deprimaţi.

— Până acum nu pricep nimic! mărturisi procurorul. — Afară numai dacă urma asta a fetei....

— Nu se ştie, şopti Legouet. — Descoperirea lui Vigeon mi se pare foarte interesantă.

— Atunci, după părerea dumitale, această Viviana ar putea să fie...?

— Sper să ştiu acest lucru în curând.

Cei doi magistraţi se urcară în maşină, îndreptându-se spre Tribunal, pe când portăreasa nu-şi mai revenea din emoţiile prin care trecuse, povestindu-şi impresiile cumetrelor din cartier.

CAP. 4.

Viviana de Châtellerault

A doua zi dimineaţă, pe la ora zece, se opri în faţa casei din strada Francois I un taxi, din care coborî o femeie. Ea plăti în grabă şoferului şi dispăru repede în gangul imobilului, căci nu-i convenea să fie văzută de cei câţiva trecători cari erau la ora aceea pe stradă. In costumul cu care era îmbrăcată, n'ar fi provocat în acea dimineaţă decât surâsuri ironice, pe când acum douăzeci şi patru de ore, era seducătoare.

Intr'adevăr, sărbătoarea trecuse şi minunatul costum de baiaderă cu care se deghizase fata în ajun, îşi pierduse actualitatea.

Cazaca de mătase bleu-deschis, era descusută sub braţe, murdară de praf şi pătată; la fel şi pantalonul larg, verde ca smaragdul, mototolit şi cu cutele desfăcute; în fine, vălul lung, galben, era sfâşiat în mai multe locuri.

Se înţelege de ce, într'o asemenea ţinută, baiadera nu ţinea să fie văzută de vreun chiriaş al casei şi se grăbea să ajungă cât mai repede în odaia ei.

Dar, în clipa când trecea prin faţa odăii portăresei, aceasta ieşi şi strigă în urma fetei:

— D-ră Viviana! Vino încoa!..

Tonul d-nei Malasse era grav, aproape solemn şi, cu toată graba, fata se opri şi întrebă, puţin plictisită:

— Ce este? Vreo scrisoare pentru mine? Dă-o încoace repede.

— Nu, nu e vorba de asta!... Intră puţin, domnişoară Viviana, cineva vrea să-ţi vorbească...

De data aceasta, tânăra răs-

puse cam supărată, vrând să-şi continue drumul:

— Uf! spune-i s'aştepte!... Vezi că nu pot să mă prezint în halul ăsta.

Dar, în acel moment, un bărbat apăru în prag şi se adresă Vivianei:

— Dimpotrivă, domnişoară!... Trebuie să-ţi vorbesc numaidecât!... Fii bună şi intră un moment aici!

Nemişcată la capul scării şi, ţinându-se cu mâna de rampă, Viviana bolborosi:

— Dar cine eşti dumneata, domnule?... Ce vrei cu mine?...

Omul se apropiă şi, când fu aproape de tot, îi şopti:

— Sunt inspectorul Vigeon de la Siguranţă şi te rog să mă urmezi chiar acum.

In acelaşi timp, el se legitimă, scoţând cartea de identitate.

Viviana tresări:

— Cum! Inspector de poliţie? Să viu cu dv? Eu? De ce?

Era palidă, tremura şi în ochi i se citea spaima.

Vigeon reluă:

— Te rog, domnişoară, supune-te ordinului... Să ne grăbim, dacă vrei să eviţi scandalul... Ne aşteaptă afară o maşină, cu care plecăm chiar acum...

Viviana, prăpădită, părea gata să leşine. Genunchii îi tremurau şi se sprijinea de rampă, gata să cadă!

Inspectorul văzu emoţia fetei, şi-i spuse cu blândeţe:

— Domnişoară, îmi îngădui să-ţi ofer braţul până la maşină?

— Da, murmură fata.

Vigeon îi luă braţul şi o conduse la taxi-ul care-i aştepta afară.

Portăreasa, dădu din cap cu milă, uitându-se după fată, şi, când o văzu trecând drumul cu paşi şovăielnici, murmură:

— Biata fată, atât de cuminte

şi liniştită, păcat s'o sperii în halul ăsta... Şi toate astea, pentrucă e o copilă nenorocită, ale cărei purtări lasă nitel de dorit! A, dac'ar fi bogată ca... cocota aia de lux de la numărul cinzeci şi doi, cu automobil, casă proprie şi aşa mai departe, sunt sigură că s'ar purta cu ea altfel.

In acest timp, Vigeon se urcase cu Viviana în maşina care porni în goană spre Tribunal. Portăreasa închise uşa şi se întoarse în odaia ei, zicând:

— Şi bietul domn Louviers care nici n'a coborât azi! Să mă duc să văd, poate are nevoie de ceva. Sigur, are cine să vadă de el, dar eu tot mă duc să văd.

Tocmai atunci venea soţia cismarului de alături, după veşti. D-na Malasse o lăsă de pază în locul ei şi trase o fugă până la etajul al patrulea.

Sună la uşa lui Louviers. O doamnă cu o mutră acră îi deschise şi o întrebă răstită ce vrea.

Portăreasa spuse cine este şi că venise să vadă dacă „bietul" domn Louviers n'are nevoie de nimic.

— Nu! făcu tăios doamna. D. Louviers e foarte deprimat şi nu vrea să-l deranjeze nimeni.

Portăreasa luă deodată un aer demn, salută ceremonios şi ieşi.

Ajunsă în odaia ei, decepţionată că nu putuse să afle nimic, îi spuse cismăresei, cu ciudă:

— Of! Madame Piroux! De câte ori se întâmplă o nenorocire într'o familie, vezi că răsar, deodată, ca din pământ, o grămadă de rude antipatice. Uite, şi acum! Bietul domn Louviers e sechestrat acolo sus, de rude care habar n'au cum să se poarte cu lumea.

In momentul acela, apăru comisarul de poliţie, urmat de câţiva sergenţi îmbrăcaţi civil. El îi făcu cunoscut d-nei Malasse că

i se telefonase de la Parchet, ordonându-i-se să facă o percheziţie la locuinţa Angelei Charcot, zisă Viviana de Châtellerault.

Portăreasa şi cismăreasa făcură ochi mari.

O percheziţie!

Totuşi, d-na Malasse, spuse vecinei, cu importanţă:

— Madam Piroux, te rog stai aici până mă întorc.

Şi conduse pe oamenii legii la modesta locuinţă a Vivianei.

Percheziţia dură puţin, căci încăperea era săracăcioasă. Comisarul se mulţumi cu câteva scrisori, care se găseau în dulap, printre rufe... La plecare, el preveni pe d-na Malasse că uşa va fi sigilată şi odaia pusă sub paza ei.

In acest timp, domnul Legouet luă interogatoriul Angelei Charcot, zisă şi Viviana de Châtellerault.

Când fata află despre teribila bănuială care apăsa asupra ei, fu cât p'aci să leşine de spaimă.

Indignată, protestă violent împotriva groaznicei acuzaţii şi se jură pe toţi sfinţii, că e nevinovată.

— Povesteşte amănunţit cum ţi-ai petrecut toată ziua de ieri, îi ceru judecătorul.

Turburată, biata fată se supuse, căutând să redea până şi cea mai mică împrejurare care ar fi confirmat spusele ei şi căznindu-se să-şi aducă aminte de numele oamenilor care ar fi putut dovedi că spune drept.

Grefierul scria, iar domnul Legouet asculta în tăcere.

Când Viviana isprăvi, el întrebă:

— Asta e tot?

— Da, domnule judecător! — răspunse ea, tremurând.

— Eşti sigură?

Ea rămase un timp buimăcită, apoi declară:

— Da... cred... ah, nu mai ştiu!

— Şi spui că ai părăsit locuinţa dumitale ieri după amiază, pe la ora două şi că, până azi dimineaţă la ora zece, nu te-ai mai întors?

— O, de asta sunt sigură, strigă fata, repede.

Legouet luă un formular şi începu să scrie. Când isprăvi, sună, apoi, ridicând capul spre Viviana, spuse:

— Mă văd silit să te arestez. Portăreasa imobilului te-a văzut întorcându-te la locuinţa dumitale între ora trei şi trei şi un sfert. Afară de asta, posed o piesă care constituie o gravă prezumţie împotriva dumitale...

Viviana scoase un strigăt şi bolborosi:

— Mă arestaţi pe mine! Doamne Dumnezeule, vă jur că n'am făcut nimic.

— Aceasta o va stabili ancheta.

Un gardian intră. Legouet îi încredinţă hârtia, pe care o semnase şi, arătând spre fată, îi ordonă:

— Condu-o la arest! îi mai iau un interogatoriu azi după amiază.

Palidă, gâfâind, nenorocita izbucni în hohote de plâns, îndrugând cuvinte fără şir şi încercând să se desvinovăţească.

Insă judecătorul schiţă un gest de nerăbdare şi gardianul, înşfăcând de braţ pe arestată, o scoase afară.

Judecătorul se întoarse în acel moment spre grefier şi-i spuse:

— Să vedem ce o să iasă din asta! S'ar putea să fie vinovată fata. In afară de faptul că prezumţiile împotriva ei sunt cu adevărat turburătoare, mai e şi de o moralitate dubioasă şi duce o viaţă cam suspectă!... Să-i cerem cazierul la Prefectură, şi pe

urmă, mai e şi perchiziţia!....

— A da, trebue întrebat d. Louviers, dacă asasinul n'a furat nimic din casă!

CAP. 5.

Inspectorul Vigeon

Pe tot parcursul, din strada Francois I până la Palatul de Justiţie, Vigeon avu tot timpul s'o examineze pe fata care stătea alături de el în maşină.

Dânsul socoti că nu e rău s'o supună — pe cont propriu — unui interogatoriu.

Vigeon era unul dintre cei mai iscusiţi detectivi, şi, deşi numai în vârstă de patruzeci de ani, avea la activul său un număr senzaţional de arestări. In mai multe împrejurări grele, dăduse dovadă de rare calităţi, de perspicacitate, intuiţie inteligentă şi îndemânare, şi de atunci, conta ca un poliţist remarcabil. Cum se prezenta un caz mai încâlcit sau chiar obscur, autorităţile recurgeau la el.

Avea o metodă, nu atât de raţionament, de logică şi de deducţii, cât de intuiţie, de instinct — un instinct extrem de sigur şi prompt, aşa că aproape întotdeauna, ajungea la rezultate surprinzătoare.

Incă, din taxi, Vigeon începuse să scruteze figura însoţitoarei sale. Işi dădu seama îndată că nu seamănă cu o femeie de temut.

De altfel, uitându-se la obrazul frumos, la trăsăturile pure, la ochii imenşi, negri, catifelaţi, la gura adorabilă, la corpul armonios, tânăr, ferm, simplu şi elegant al fetei, Vigeon gândi:

— Dacă făptura asta frumoasă ar fi deşteaptă sau interesată, n'ar fi nevoită să se mulţumească cu o mansardă la etajul al şaselea.

Atât de tânără, frumoasă, bine făcută şi delicioasă, ea ar putea avea bijuterii, toalete, maşină şi casă proprie.

Se uită cu atenţie la Viviana şi înţelese după atitudinea ei, că deocamdată, fata nu era decât speriată.

Pentru un om ca Vigeon, obişnuit să aibă de-a face cu tot soiul de criminali, să-i studieze, să-i disece, nu exista îndoială că Viviana n'avea nici frica, nici neliniştea, nici aspectul de animal hărţuit, pe care-l au de obiceiu, vinovaţii.

— Te pomeneşti că-i nevinovată! îşi spuse Vigeon.

Totuşi îşi aminti de bucata galbenă de voal, pe care o găsise lângă victimă şi, uitându-se la stofa cu care era îmbrăcată Viviana, şopti:

— E aici ceva care-mi scapă!

Intoarsă spre el, Viviana se bâlbâi, plină de îngrijorare.

— De ce mă arestaţi, domnule Inspector? Sunt în regulă cu Prefectura, vă asigur!

Această frază naivă îl făcu pe Vigeon să surâdă. Văzuse în viaţa lui atâtea nenorocite de astea şi ştia cât sunt de supuse agenţilor poliţiei, totuşi odată în regulă cu poliţia, se socoteau la adăpost de orice neplăcere.

Vigeon se hotărî să bruscheze lucrurile pentru a vedea dacă Viviana era într'adevăr străină de crima din strada Francois I, astfel că răspunse la întrebarea ei.

— Nu e vorba de asta, domnişoară. S'a întâmplat o crimă în imobilul în care locuieşti şi-ţi mărturisesc, că bănuieli grave apasă asupra dumitale.

Viviana strigă, îngrozită:

— O crimă!... şi mă bănuiţi pe mine!... Dar nu se poate!... Spuneţi dv., domnule inspector, mă credeţi capabilă de aşa ceva?..

Vigeon începu să se îndoiască.

— Nu spun că chiar d-ta ai omorât-o pe d-na Louviers! Dar s'ar putea să fi fost complice!... Hai, spune-mi adevărul!..

La numele d-nei Louviers, Viviana scoase un nou strigăt de spaimă:

— D-na Louviers!... A fost omorîtă femeia asta tânără şi frumoasă, care-şi iubea atât de mult bărbatul, şi care era adorată de el! Oh, dar e îngrozitor! Ce nenorocire!...

Vigeon mormăi pentru sine:

— Hm! Înţeleg din ce în ce mai puţin.

În acest timp, taxiul gonea şi în curând ajunseră la Quai des Orfèvres. Inspectorul se apropiă de Viviana şi-i şopti:

— Hai, vorbeşte repede! Cine a făcut isprava?

Ea avu o tresărire înfricoşată şi aruncă aceste vorbe:

— Nu, nu eu! Vă jur că nu ştiu nimic!

Maşina se opri în faţa Palatului de Justiţie, Vigeon se strâmbă nemulţumit şi, deschizând uşa taxiului, coborî primul.

Urmat de fată, intră în imensa clădire şi o apucă spre sala care ducea la judecătorii de instrucţie. Aci, introduse pe Viviana în cabinetul judelui Legouet şi, în timp ce magistratul lua interogatoriul inculpatei, după cum am văzut, inspectorul ieşi din Tribunal.

Preocupat, Vigeon se duse la biroul său, în care mai lucrau şi alţi doi inspectori ai siguranţei. Numai unul se afla în acel moment acolo şi păru surprins că-l vede pe Vigeon.

— Tu aici? făcu el. — Te credeam încă în strada Francois I, pentru cazul cu femeia asasinată.

— N'aş fi vrând să fiu tot acolo! O noapte întreagă într'o odaie de portăreasă! Mi-ajunge!

— Cel puţin ai ajuns la ceva?

— Bine'nţeles; am arestat o femeie... o prostituată, pe care am luat-o pe sus, în momentul când se întorcea acasă, după ce chefuise toată ziua şi toată noaptea de lăsata secului.

— O prostituată? întrebă colegul lui Vigeon. — Se presupune că ea a dat lovitura?

— De fapt nu se ştie încă nimic. Împrejurările sunt ciudate, un amănunt, mai ales, pare zdrobitor!... Am descoperit în apartamentul victimei, d-na Louviers, aproape de cadavru, un mic petec de stofă de care era încă lipită o bucăţică de hârtie aurită, ruptă.

— Ei, şi ce-ar putea să fie?

— S'ar spune că-i dintr'un costum de carnaval.

— Atunci, cineva mascat ar fi autorul crimei?

— Îţi spun că nu se ştie încă nimic precis. Dar un lucru e sigur: prostituata despre care e vorba, care purta un costum de baiaderă, se afla acolo în momentul crimei şi a şters-o aproape îndată după crimă... D. Lunel, procurorul, şi d. Legouet, judecătorul de instrucţie, sunt porniţi să creadă că s'ar putea ca această Viviană s'o fi strangulat pe d-na Louviers.

— Gelozie? Răzbunare de femeie? Sau furt?

— Cum vrei să-ţi spun dacă nu se ştie încă nimic? Sigur este numai că a trebuit să aştept întoarcerea domnişoarei, ca s'o duc plocon judecătorului de instrucţie. Treaba asta s'a făcut şi cum serviciul nu mă mai reţine, mă duc acasă, să mă odihnesc puţin. Cred că merit... Acestea fiind spuse, la revedere, pe mâine!

Vigeon strânse mâna colegului său şi plecă.

Inspectorul, celibatar, locuia aproape de piaţa St. Michel, într'un apartament modest, compus din două odăiţe şi o bucătărie destul

de mică. De altfel, nu se folosea de bucătărie, că i mânca totdeauna în oraș, astfel că o transformase într'un fel de cameră obscură care-i servea de laborator fotografic.

Căci Vigeon era un fotograf amator foarte priceput și se poate spune că aceasta era singura lui distracție, în afara serviciului.

In ziua aceea, împotriva obiceiului, mâncă repede într'un mic restaurant din Bulevardul St. Michel, ca și cum ar fi fost grăbit să se întoarcă acasă.

Să-l fi răzbit oare oboseala nopții petrecute într'un fotoliu, în odaia portăresei? Nu era asta, căci cum intră pe ușă, se făcu comod, scoase din buzunar un aparat fotografic și se închise cu el în laborator.

Ieși de acolo după o bucată bună de vreme. Ținând între degete cu multă băgare de seamă, o mică placă de sticlă din care mai picura încă apă pe parchet. Se apropiă de fereastră, ridică clișeul la lumină în dreptul ochilor și începu să-l examineze cu minuțiozitate.

— Extraordinar! spuse el, satisfăcut, s'a întâmplat ceea ce am prevăzut. Hotărât lucru, aparatul este excelent.

Și continuă să examineze placa de sticlă.

— Foarte bine! mai mormăi el. Partea de jos a obrazului și gâtul nenorocitei, se văd clar. Foarte distincte și amprentele degetelor asasine.... Când mă gândesc că magistraților nici prin gând nu le-a trecut să ia aceste amprente digitale! Bine, dar asta este semnătura asa-i-nu'u, ca să spun așa. Câtă neglijență! Noroc că e aici Vigeon, să se gândească la toate...

Nu lăsă din ochi clișeul, ca și cum s'ar fi desprins din el un fluid magnetic care-l stăpânea.

— Asta este.... Asasinul a cu-

prins gâtul cu mâinile și cu degetele groase a apăsat aci. Urmele se văd clar, cred. De altfel, la mări, amănuntele se vor vedea și mai bine.

Vigeon se duse cu clișeul înapoi, în laborator, deschise fereastra și se uită la cer.

Era o zi destul de luminoasă, soarele încă destul de tare, ca să poată face o fotografie de probă.

Așeză placa de sticlă împreună cu o foaie de hârtie sensibilă pe un piedestal, apoi așteptă cu răbdare.

In mai puțin de o oră fotografia era gata. Nici nu se uscase bine și Vigeon luă o lupă mare și începu s'o examineze amănunțit cu o meticulozitate de om încercat.

Cu tot sângele său rece, obișnuit, Vigeon își stăpâni cu greu un strigăt.

— De data asta, nu mă mai înșel, mormăi dânsul, cu vocea scăzută; astea nu-s amprente de degete de femeie... Pătrate, scurte și groase la capete, sunt mai curând degete de bărbat.

Și deodată își aduse aminte că în drum spre Tribunal, remarcase finețea mâinilor Vivianei. Avea degete lungi și subțiri de pianistă. Acest lucru îi atrăsese cu atât mai mult atenția, cu cât fata n'avea nimic de artistă nici în ținută, nici în vorbă.

Vigeon, care nu încetă să cerceteze cu ochii fotografia, gândea:

— E imposibil să aibă degete atât de groase, degete de bărbat. Lucrul e ușor de controlat, de altfel: compar aceste amprente cu ampretele dela serviciul antropometric, pe unde inculpata va trece curând, dacă judecătorul Legouet lansează împotriva ei mandat de arestare.

Vigeon se uită la ceas.

— Ora patru, își spuse el. —

Legouet trebue să fie încă în cabinet. Hai, datoria dictează! Mă duc să-i comunic rezultatul propriilor mele cercetări. In definitiv, va fi o notă bună pentru mine.

Se mai uită să vadă dacă proba fotografică se uscase bine, o puse între două foi subțiri de sugătoare și o strecură în carnetul său de notițe.

Apoi plecă la tribunal.

După câteva minute, fu introdus în cabinetul judecătorului.

— Ce te aduce, dragă? îl întrebă el, pe un ton în care polițistul simți proasta dispoziție a magistratului.

Ai ceva nou în cazul Louviers? Spune repede, că se face târziu și am o întâlnire importantă.

— Intr'adevăr, domnule judecător, explică Vigeon, fără să se intimideze, acest caz mă aduce la dv. Este vorba de o descoperire pe care am făcut-o azi dimineață.

Având aerul că se resemnează să asculte vreun amănunt poate lipsit de importanță, magistratul îi spuse:

— Vorbește dragă, căci nu trebue să neglijăm nimic!..

— Totuși, s'a uitat ceva.

— S'a uitat? Mă surprinde ce-mi spui. Și ce anume s'a uitat?

— Nimeni nu s'a gândit să fotografieze amprentele lăsate de mâinile asasinului pe gâtul victimei.

Legouet abia își putu stăpâni un gest de enervare. Își potrivi mai bine ochelarii pe nas, și, uitându-se țintă la interlocutorul său, se mulțumi să-i răspundă:

— E exact. Dar nu-i un lucru de importanță capitală, pentrucă e în afară de orice discuție că victima a fost sugrumată...

Afară de asta, mai avem timp să reparăm această omisiune și voiu da ordine în acest sens.

— Inutil, domnule judecător, acum e prea târziu.

— De unde știi dumneata?

— Au trecut douăzeci și patru de ore dela crimă, — continuă Vigeon, — așa că e aproape sigur că amprentele au dispărut în mare parte și nu se vor mai distinge bine pe fotografie.

După un moment de gândire Legouet reluă:

— E stupid, recunosc, dar în cazul acesta nu mai e nimic de făcut.

— Iertați-mă, domnule judecător, m'am gândit eu la ceea ce ceilalți nu s'au gândit....

— Dumneata, Vigeon? îl întrerupse magistratul tresărind. Și când asta?

— Ideia nu mi-a venit decât după plecarea d-voastră cu d. Lunel și comisarul. Eram singur în acel moment în apartament și am profitat de ocazie, fotografiând amprentele lăsate de asasin... Am întotdeauna la mine un aparat de buzunar.

— Știi că ești tare, Vigeon! râmji judecătorul, cu o nuanță de ironie care nu-i scăpă inspectorului.

Acesta se mulțumi să răspundă.

— E chestie de fler și de putină prezență de spirit. Atâta tot.

— In sfârșit, ai fost mai tare ca noi toți, ăsta-i adevărul, glumi magistratul. Ei bine, dragul meu, te felicit pentru îndemânarea dumitale profesională și după ce vei developa clișeul și vei face o copie, arată-mi-o și mie. Poate că ne va servi.

— E gata, d-le Legouet...

— Cum, e gata? murmură judecătorul. — N'ai să-mi spui că...

Dar inspectorul scoase copia din carnetul de notiţe şi o puse sub ochii magistratului. Din celălalt buzunar luă lupa care-i servise să distingă amprentele şi încredinţând-o d-lui judecător, continuă:

— Se distinge greu, dar cu lupa o să puteţi observa până în cele mai mici amănunte. Copia ar trebui, firește, mărită, lucru uşor de făcut.

Scoţându-şi ochelarii, Legouet luă lupa şi examină fotografia cu atenţie.

— Da, evident — recunoscu el — îţi dai perfect seamă. Se văd bine amprentele degetelor asasinei...

— A asasinului, vreţi să spuneţi, îl îndreptă Vigeon.

— Ce-mi tot cânţi aici! strigă judecătorul, aproape enervat. Pentru mine nu există nicio îndoială că fata asta Viviana de Châtellerault, pe adevăratul ei nume Angela Charcot, este vinovată... De altfel, am închis-o dela primul interogatoriu.

— A făcut mărturisiri?

— Nu încă, dar luată din scurt cum ştiu colegii dumitale s'o facă, n'o să mai întârzie mult. Dacă ar fi mărturisit, în momentul de faţă s'ar afla la închisoare.

Apoi, ridicându-se, judecătorul adăugă, sever:

— Dar, pe cuvântul meu, mi se pare că te întreci cu gluma d-le inspector, eu fac anchetă aci, nu dumneata... Fii bun şi nu uita acest lucru! Iţi sunt recunoscător că te-ai gândit să semnalezi justiţiei, o trecere cu vederea, totuşi, rolul dumitale se mărgineşte la atât.

— D-l judecător n'a observat un amănunt foarte important, care rezultă din examinarea amprentelor digitale, aşa cum se văd pe copia mea.

— Un amănunt? Care anume?

— Cele două degete mari, pătrate, scurte şi groase, nu sunt degete de femeie, ci de bărbat.

Brusc, Legouet mai examină copia, şi, fără multă convingere, sau mai curând de ciudă, adăugă:

— Nu poţi să-ţi dai seamă, dintr'o fotografie de dimensiuni atât de mici. Să vedem cum o să iasă pe fotografia mărită.

Apoi, ca să-i arate că a terminat convorbirea, judecătorul spuse:

— Lasă-mi mie această fotografie de probă, o să mă ocup eu de ea. In orice caz, o să ţie seamă înainte de orice, de zelul şi meritul d-tale în această afacere.

Dar în momentul când Vigeon se depărtă, magistratul se răzgândi şi spuse:

— Afară de asta, chiar dacă s'ar confirmă că într'adevăr asasinul e un bărbat, nimic nu spune că Angela Charcot n'a avut un complice!...

CAP. 6.

Vigeon continuă ancheta

Poliţistul părăsi Tribunalul furios.

— Asta-i prea de tot! scrâşni el. — Incerc să luminez Justiţia pe care o văd rătăcindu-se, şi iată cum mi se mulţumeşte. Bine că nu mă şi pedepsesc, pentrucă mă ocup de ceea ce nu mă priveşte, cum pretind ei!

„Ei bine, da, inspectorul Vigeon va face şi el, la rândul său, o anchetă şi al dracului să fiu dacă nu descopăr adevărul!..

Ridică din umeri şi continuă monologul:

— Să fi avut această Viviana un complice? In definitiv, se poate, şi te pomeneşti că, fără să vrea, Legouet a nimerit-o. Amantul ei, atunci? Vreun drăguţ, cu aerul sportiv care nu ştie ce e munca şi e totdeauna gata, când e de dat o lovitură? Rămâne de văzut.

Apoi, după un moment de gândire, Vigeon continuă:

— Nu, nenorocita asta n'are nimic din fata care întreţine un bărbat...

Vigeon aflase şi de percheziţia pe care o făcuse comisarul la ea în cameră, percheziţie la care nu s'au găsit decât vreo câteva scrisori fără importanţă, în dulap, sub o grămadă de rufe!

— Ştiu, mai e şi petecul acela de ştofă cu bucăţica de hârtie aurită, ruptă, lipită pe ea, pe care l-am găsit chiar eu lângă cadavru şi care provine, cu siguranţă, dintr'un costum de carnaval, iar după afirmaţia portăresei, Viviana era deghizată în baiaderă, de lăsatul Secului. In ţinuta asta a văzut-o ieşind din imobil. Ei şi? Asta încă nu dovedeşte nimic. Nimic nu spune că bucata de ştofă provine cu tot dinadinsul dintr'un costum de baiaderă...

Tot vorbind de unul singur, Vigeon, ajunse în strada Michodière unde se opri la no. 27 bis, La etajul al doilea, pe vechiul balcon al casei, era scris cu litere groase de aur, numele de Louis Louviers şi indicaţia „Flori şi Pene". Vigeon se uită îndelung la faţadă. Deodată se întoarse cu spatele la ea şi privi pe trotuarul opus. In colţul străzii se afla o cafenea mică, goală la ora aceea.

Vigeon intră în cafenea, se apropiă de tejghea, ceru un pahar de vin alb şi sorbind din el, începu să reflecteze. Meditaţia lui dădu, fără îndoială, roade, căci peste zece minute plăti consumaţia

ţia şi cu privirea scânteietoare, ieşi.

Intră cu paş hotărît în gangul de la numărul 27 bis şi se îndreptă spre odaia portăresei. O femeie mai în vârstă îi ieşi înainte.

— Doriţi ceva, domnule? întrebă ea.

Vigeon salută politicos şi spuse:

— Caut pe d. Louviers.

— A, aţi căzut prost, domnule. D. Louviers n'a venit azi şi magazinul e închis! Închipuiţi-vă, tânăra lui soţie, săraca, a fost asasinată ieri.

— De necrezut! Formidabil! — exclamă inspectorul. — Ieri? Ah, nenorocitul! Bine, dar am fost o parte din zi împreună şi petrecurăm foarte bine.

Portăreasa ascultă cu atenţie, apoi spuse:

— Ştiu eu că d-lui Louviers îi plăcea să petreacă. E un om tare vesel!

— Cui îi spui? răspunse Vigeon.

— Să-l fi văzut ieri cum arăta!.. Nu l-ai fi recunoscut pentru nimic în lume! Caraghios mai era costumat!

— Adevărat? exclamă portăreasa. Spui că ieri? Păi, l-am văzut când a venit pe la două şi era îmbrăcat ca în fiecare zi!.. Magazinul era închis din cauza sărbătorii şi el veni'se să-şi aranjeze registrele, căci e tare corect şi harnic.

— Bun! făcu Vigeon. — Şi pe la ce oră l-ai văzut plecând?

— Păi... să fi fost... pe la,,, trei şi jumătate, n'aş putea spune exact.

— Perfect! Numai că acela pe care l-ai văzut la ora două şi la ora trei şi jumătate — aşa cum spui d-ta — era d. Louviers de toate zilele! Dar... între două şi trei n'ai văzut ieşind din casă o baiaderă?

— O baiaderă? repetă cu greu

portăreasa. Ce e aia, la drept vorbind?

— Păi, e un fel de dansatoare indiană, înțelegi? Baiaderele din India poartă costume foarte frumoase, de culori deschise, din satin, mătăsuri, catifele și voaluri și bijuterii.

— Nu poartă și pantaloni bufanți ca soldații turci?

— Cam așa, — încuviință Vigeon.

— Și zici că ăsta era d. Louviers?

Inspectorul avu o tresărire pe care cu greu și-o puiu stăpâni și, bătându-se pe picior, strigă râzând:

— Vezi că l-ai văzut!

— Cred și eu că l-am văzut; am ieșit chiar pe pragul ușii să mă uit după el, pentrucă, bine 'nțeles, nu-l cunoscusem... și chiar mă întrebam cine-ar putea să fie!

— Ai crezut că e o femeie?

— Asta-i adevărat, recunoscu portăreasa. Doamne, cum poate cineva să se deghizeze în felul acesta? Și zici că era d. Louviers?

— Da, răspunse Vigeon.

Și ca să fie sigur că nu e o eroare, reluă cu același aer radios:

— Purta o cazacă scurtă, bleu-deschis, pantaloni turcești, cum spui d-ta, verzi ca smaragdul și un văl lung, galben, care-i acoperea capul și corpul.

— Da, da, chiar așa. Și ăsta era el?

Femeia nu-și venea în fire și de altfel și Vigeon abia se mai putea stăpâni.

Cu toate acestea, socoti că-i mai bine să o mai descoasă pe

— Totuși, stărui el cu aerul jovial, — când ai văzut că se întoarce peste o oră — sau nici măcar atât — ai fi putut să bănuiești că e d. Louviers. Sau poate nu erai aici?

— Ba da, — răspunse portăreasa, — numai că aveam fiertura pe foc. L-am văzut trecând prin fața geamului care dă spre stradă și până să văd la ce etaj se urcă, a și dispărut.

„Vezi dumneata, eram sigură că e cuconița de la al treilea!.. Pentrucă bărbatul ei e plecat în voiaj și o cam vorbește lumea de rău!

— Nu! era d. Louviers!.. Vai de el, acum trebue să-și facă remușcări că a umblat ieri așa!.. In vreme ce el petrecea cu prieteni, biata lui soție era omorîtă!..

Vigeon mai schimbă câteva vorbe banale cu portăreasa guralivă, apoi își luă rămas-bun de la dânsa și ieși.

Afară, murmură triumfător:

— Așa dar, el e!... Mizerabilul....

„Dar... de ce? Da, cu ce scop să fi omorît într'un mod atât de îngrozitor o femeie, pe care, după cum pretinde lumea, o iubea? Trebue să existe un motiv, tot ce am aflat până acum, poate să nu însemneze nimic, poate să nu fie decât o coincidență? Ar fi într'adevăr extraordinară!... Pentrucă, oricum, e turburător ca aceeași baiaderă să fie văzută în același timp și în strada Michodière și în strada Francois I.

Cu toate astea, Vigeon își mărturisi că această întâmplare, oricât de ciudată era, ar putea să-și aibă explicația.

Nu se travestise în baiaderă și Viviana de Chatellerault? La ideia asta tresări.

— Hm! Adevărat! Viviana! Locuiește în aceeași casă cu Louviers! Iată încă o coincidență bizară! De ce să aibă Louviers același costum ca Viviana?

Polițistul simțea că aci era anormală particularitatea, care, cu siguranță, avea o explicație, chiar explicația pe care o căuta.

— Să fi avut Legouet dreptate? Viviana să fi avut un complice, care n'ar fi altul, atunci, decât Louviers însuşi, soţul victimei?

Şi Vigeon reluă, cu un aer grav:

— Inainte de a aduce orice acuzaţie d-lui Louvriers, trebue să-mi continui ancheta... să aflu ce scop putea să aibă... Să fac din el asasinul unei femei care-l adoră!... O asemenea faptă nu se săvârşeşte fără motive grave. Tocmai motivele acestea îmi scapă!... Iată ce trebue să cercetez!...

Se făcuse noapte. Toate magazinele din cartier se închiseseră; de altfel, nici n'ar fi putut să ceară informaţii chiar prin vecini...

Şi de ce nu, la urma urmei? Dac'ar intra în restaurantul acela mic, unde consumase la tejghea?

Vigeon intră în restaurant. Personalul plecase. Nu mai rămăsese decât patronul, care tocmai isprăvea de făcut socotelile.

— Veniţi la timp — zise el tocmai mă pregăteam să închid. Vreţi să mâncaţi? Ceva rece atunci, căci seara nu facem bucătărie.

Incepută banal, conversaţia trecu dela un subiect la altul, până când Vigeon aduse vorba despre pretinsul scop al prezenţei sale în cartier: o comandă importantă pe care stăpânul său trebuia s'o facă la firma Louviers din strada Michodière.

Telefonaseră de mai multe ori şi cum n'au căpătat răspuns, stăpânul său l-a trimis să vadă de ce nu se răspunde.

Tocmai aflase acum dela portăreasă că magazinul fusese închis toată ziua, în urma morţii tragice a soţiei patronului.

— Da, sigur, — spuse restauratorul — ştiţi, crima „din

strada Francois I? Victima este biata femeie, tânăra soţie a lui Louviers.

— Am citit în ziare, mi-a spus şi portăreasa şi d-ta îmi spui acelaşi lucru. D-na Louviers a fost asasinată... Cred şi eu că magazinul nu s'a deschis.

Inspectorul se informă în treacăt de situaţia comercială a întreprinderii şi află cu uimire că era în deficit şi că, de câteva luni, se cam clătina.

Această ştire cufundă pe Vigeon într'o prăpastie de gânduri.

— Dacă afacerile începuseră să-i meargă prost, — îşi zise el — de ce să-şi fi omorît nevasta? Hotărît lucru, misterul se complică.

A doua zi dimineaţa, Vigeon se duse iar la Tribunal.

Indiferent de primirea pe care i-ar fi făcut-o Legouet, Vigeon era ferm hotărît să-i povestească rezultatul investigaţiilor pe care le făcea el personal încă din ajun.

Dar Vigeon n'apucă să scoată un cuvânt, căci îndată ce-l văzu, judecătorul, ironic, îi înapoiă copia fotografică.

— Poftim, ia-ţi bunul înapoi, dragul meu. Iţi mulţumesc pentru bunele dumitale intenţii, care, într'adevăr, ar fi putut să-şi aibă rostul lor, dar care acum nu mai au niciunul. După cum bine am văzut dela început, afacerea din str. Francois I, nu prezintă decât aspectul unei crime banale. Am pus mâna pe adevărata vinovată, care este numita Angela Charcot... domnişoara Viviana de Chatellerault Ea a omorît pe biata femeie, ca s'o jefuiască!... Am primit declaraţia d-lui Louviers şi lista bijuteriilor sustrase. Au fost găsite în camera fetei.

Aiurit, Vigeon tăcea, şi se în-

trebă ce mai însemna şi asta. I se părea că afacerea, departe de a se lămuri, devenea mai încâlcită.

Şi fără să spună un cuvânt, ieşi din capinetul judecătorului care adăogă, radios:

— O crimă banală! Perspicacitatea dumitale obişnuită, n'are ce căuta aci, Vigeon!...

CAP. 7.

Spre adevăr

După cum am văzut, Vigeon nu seamănă întru nimic cu acei detectivi atât de lăudaţi în viaţa reală şi în romane, cari, pentru a pătrunde tainele unei afaceri criminale, fac operă de analiză, de raţiune pură şi de deducţie.

El se lăsă cu totul în voia instinctului şi era mulţumit.

Ascultase de un impuls aproape inconştient când se dusese în strada Michodière şi descususe pe portăreasă. Dacă l-ar fi întrebat cineva, n'ar fi putut spune ce l-a îndemnat să intre în vorbă cu dânsa, conversaţie din care a aflat importanta particularitate că în strada Michodière fusese văzută o baiaderă la fel cu aceea din strada Francois I.

Rezultatul la care ajunsese era din cele mai satisfăcătoare, tocmai pentrucă nu era urmarea unui anumit plan, tocmai pentrucă Vigeon nu se hazardase în speculaţiuni de logică.

Era acum în posesia unor fapte greu de controlat... într'adevăr foarte impresionante, dar care nu dovedeau, nu stabileau nimic...

Două lucruri se dovedeau adevărate: d. Louviers făcea afaceri proaste; 2. doamna Louviers fusese omorîtă de cineva deghizat în baiaderă.

De acest din urmă fapt, poliţistul nu se îndoia; el era sigur că, în lupta cu asasinul, nenorocita victimă îi rupsese o bucată din vălul galben cu care era acoperit. Şi acest petec de voal seamănă aidoma cu voalul cu care era îmbrăcată baiadera, văzută atât de portăreasa imobilului din strada Michodière, cât şi de portăreasa din strada Francois I.

Vigeon examinase vălul Vivianei. Cu toate rupturile, acesta n'avea de nicăieri vreo agăţătură, care să corespundă cu bucata pe care Vigeon o găsise sub corpul d-nei Louviers. Din asta Vigeon deduse că fata era nevinovată.

Mai rămânea cealaltă baiaderă, aceea care fusese zărită în strada Michodière, la numărul 27 bis.

Inspectorul nu voia să dea în vileag ceea ce aflase şi înainte de a preveni pe judecător, voia să cunoască lucrurile cu preciziune.

Deci, nu puteă cere să se facă perchiziţie la Louviers, nici în magazin, nici la el acasă.

— Dacă acest om este asasinul — îşi zise Vigeon — păi trebuie să fie de o şiretenie extraordinară. Totul e făcut să dovedească acest lucru. Imaginaţia diabolică cu care a pus la cale crima, dovedeşte îndeajuns o minte isteaţă şi o inimă tare. Deci, e prevăzător. Va fi luat el cu siguranţă măsuri să dispară costumul de baiaderă cu care era îmbrăcat când a comis mârşăvia.

Cu toate astea, trecură două zile şi Vigeon nu mi aflase nimic.

Era după înmormântarea d-nei

Louviers. Soţul zdrobit se arăta impresionant de îndurerat şi oricine îl vedea, avea impresia că n'o să poată supravieţui soţiei sale.

După înmormântare, familia văduvului vrând să-l forţeze să se odihnească câtva timp, încercă să-l îndepărteze de Paris. El refuză cu atâta îndârjire, încât rudele trebuiră să renunţe. Spunea că înţelege să nu-şi schimbe nimic din obiceiuri şi că îşi reia numaidecât ocupaţiile care, de altfel, aveau nevoie de el.

Într'adevăr, a doua zi se duse la magazin, în strada Michodière, la treburile lui obişnuite.

La prânz, Louviers ieşi din prăvălie, cu aerul abătut, nepăsător la toate.

Vigeon îl urmărea de departe.

Văzu că omul o ia după colţ pe Chaussée-d'Antin şi saree într'o maşină.

Din fericire, la ora aceeea taxiurile abundă în acest cartier şi inspectorul găsi repede unul. Ceru şoferului să urmărească maşina în care era Louviers.

Vigeon făcu la fel şi o luă după Louviers, îngrijindu-se să nu fie văzut.

Deodată avu o mişcare de surpriză.

Louviers intrase în clădirea gării din apropiere şi dispăru.

Cu ajutorul legitimaţiei, putu să treacă numaidecât şi mare îi fu bucuria când zări pe Louviers pe peronul pustiu, căutând cu ochii în toate părţile.

In aceeaşi clipă, intră în gară un tren. Când se opri, Vigeon văzu că o doamnă, la fereastra unui compartiment de clasa întâi, îi face lui Louviers un semn cu mâna să să se apropie.

Louviers alergă numaidecât într'acolo şi urcă în compartimentul doamnei.

Vigeon se urcă în cel vecin şi, fără să piardă timp, privi prin ferestruica peretului despărţitor.

Văzu atunci că Louviers îmbrăţişează şi sărută cu pasiune pe doamna din tren.

— Asta e culmea! O întâlnire amoroasă în trenul de centură! Hotărît, înţeleg din ce în ce mai puţin! Cine să fie această femeie tânără şi frumoasă? Şi de ce Louviers se arată atât de îndrăgostit? Să fie oare metresa lui? Trebue să aflu!

Dar cei doi îndrăgostiţi din compartimentul de alături, se aşezară cu spatele la ferestruică şi Vigeon nu mai putu să vadă nimic.

Cu toate astea la fiecare staţie se uită înfrigurat să vadă dacă cei doi călători nu coboară. Dar până la gara St. Lazare, rămaseră în tren.

Trenul opri în gara St. Lazare. Din cauza puhoiului de oameni de pe peron, Vigeon fu cât p'aci să piardă pe cei doi îndrăgostiţi pe care-i văzuse coborând. Aproape mecanic, el observase că doamna purta o pălărie frumoasă de catifea neagră. In îmbulzeală, inspectorul se trezi deodată lângă această femeie, pe care o recunoscu după pălărie şi pentrucă era înaltă, subţire, elegantă şi avea un păr admirabil. Noroc că Vigeon observase toate aceste amănunte, căci, când se trezi cu d-na alături, era singură... Louviers dispăruse.

Vigeon o luă pe urma necunoscutei... o văzu ieşind din gară şi oprind un taxi. Inspectorul făcu acelaşi lucru şi începu o nouă urmărire.

Drumul nu fu lung. Maşina se opri în strada Monceau, în faţa unei încântătoare vile ascunsă în frunziş.

Necunoscuta coborî din automobil, sună şi uşa vilei se deschise imediat.

Vigeon coborî şi el din maşină se apropie de casa unde intrase doamna şi se uită la număr. Citind numărul 102 se turbură.

— Ce? exclamă el... Nu se poate... strada Monceau 102!.. Dar... atunci e Yvette Surger!.. Cum de n'am recunoscut-o mai devreme?

Rămase perplex. Yvette Surger!... Da... ea e! Extraordinar Ce însemnează toate astea?... De unde o cunoaşte Louviers pe această demimondenă vestită? De ce are întâlnire cu ea în trenul de centură? Şi de ce se sărutaseră cu atâta pasiune? Ei, asta e! Se vede că are vreo legătură cu frumoasa curtezană.

Mânat de un impuls irezistibil inspectorul se apropiă de uşa locuinţei şi sună. Îi deschise un fecior şi Vigeon intră cu îndrăzneală.

— Sunt inspectoul Vigeon!... Trebue să vorbesc chiar acum cu d-na Surger!... Anunţă-mă, te rog!

Cu un gest de mirare, feciorul se duse să-l anunţe, se întoarse îndată şi spuse:

— Urmaţi-mă, vă rog!

Şi introduse pe Vigeon într'un salon de cel mai autentic stil al optsprezecelea, unde îl lăsă singur.

— Hm! mormăi poliţistul. Ce o să iasă din toate astea? Demersul pe care îl încerc este dintre cele mai riscate. Ei, la noroc, acum!...

CAP. 8.

Epilog

Yvette Surger intră. Vigeon se ridică şi o salută respectuos.

— Scuzaţi-mă, doamnă, poate vă deranjez... dar trebue să vă vorbesc despre lucruri importante şi... vă rog să nu fiţi jignită de subiectul conversaţiei noastre.

— Vorbeşte, domnule. Sunt la dispoziţia d-tale.

— Cunoaşteţi pe d. Louis Louviers?

— D-l Louviers? Da... făcu tânăra femeie cu o tresărire care-i trădă surpriza.

— Pot îndrăsni să vă întreb cum l-aţi cunoscut?

— Păi... l-am întâlnit la curse absolut din întâmplare... Am făcut cunoştinţă... şi... de atunci ne-am revăzut...

Yvette era vizibil stânjenită, lucru care-l bucură pe inspector, hotărît să profite de turburarea ei.

— Da... Ştiu, spuse el surâzător. Uneori vă întâlniţi chiar în trenul de centură!

Yvette tresări brusc şi se uită la inspector cu ochi mari.

— Cum... ştii asta?...

— Asta şi încă multe alte lucruri... dar aş vrea să aflu, chiar dela d-voastră, doamnă, de ce natură sunt relaţiile d-voastră cu d-l Louviers? Vă rog să mă iertaţi dacă sunt indiscret.

— Domnule, îţi voiu spune tot!... Nu ştiu pentru care motiv faci această anchetă... dar ţin să evit orice neplăcere, aşa că îţi voiu povesti cu toată sinceritatea cum stau lucrurile.

După un moment de reculegere, ea continuă, grăbită:

— L-am cunoscut pe Louviers la curse, a fost foarte drăguţ cu mine... apoi, pentrucă, la drept vorbind, mi-era destul de simpatic, am acceptat să-l mai văd... Îl credeam bogat şi la început se arăta chiar foarte larg...

În fine, asta a durat patru sau cinci săptămâni, până într'o zi, când d. Louviers îmi făcu o declaraţie surprinzătoare!.. Îmi mărturisi că mă iubeşte la nebunie şi

mă întrebă dacă accept să-i devin soție.

La auzul acestor cuvinte, Vigeon înmărmuri.

— Când s'a petrecut aceasta? întrebă el.

— Acum... zece, douăsprezece zile, cel mult!..

— Bun!.. continuați, vă rog, doamnă. Ce i-ați răspuns?

— Îți mărturisesc că am fost puțin uluită de o asemenea declarație!.. Dar... duc o viață atât de deprimantă, încât uneori mă apucă dorul de un traiu calm, regulat, cinstit... Or, ți-am mărturisit că Louviers îmi plăcea... N'am spus însă tot adevărul!.. Îl iubesc, asta-i sigur... Nu știu cum s'a întâmplat!..

— Louviers este, de altfel, un om seducător, spuse Vigeon.

— Da!.. făcu ea, visătoare. — In fine, sunt îndrăgostită de el și propunerea lui de căsătorie n'a putut decât să întărească dragostea care încolțise în mine. I-am acceptat propunerea cu o vie mulțumire... Și așteptam amândoi, nerăbdători, să ne căsătorim.

— Așa dar, nu știați că Louviers era însurat?

— Insurat?.. El?.. strigă curtezana, vizibil uluită. — Ah, e cu putință?

Imperturbabil, Vigeon reluă:

— Și n'ați auzit de asasinarea doamnei Louviers, petrecută alaltăieri?

Tânăra femeie scoase un țipăt:

— Așa dar... el era!.. Ah!., O presimțisem!... Iată de ce am căutat să-l văd astăzi!..

L-am întrebat... a negat... mi-a spus că era o asemănare de nume... Că nici măcar nu-l cunoștea pe acest Louviers despre care era vorba...

Yvette era pe jumătate leșinată.

Vigeon simțea că spusese adevărul. Se ridică și zise cu gravitate.

— Doamnă, vă las, căci vă aflați într'o stare pe care nu vreau s'o prelungesc! Să știți că Louviers, nu numai că v'a mințit într'un mod odios, dar s'a și făcut vinovat de o crimă îngrozitoare!

Yvette bâlbâi, sufocată:

— Da... înțeleg... bănuiesc... e îngrozitor... Să facă el asta, el!... Și mă tem că a făcut totul din cauza mea!....

— Nu sunteți răspunzătoare, doamnă!... Nu puteți fi complice pentrucă acest om, în speranța de a se căsători cu dv., s'a debarasat de soția sa în acest mod îngrozitor, recurgând la o crimă atât de înfiorătoare.

Vigeon se îndreptă spre ușă pe când tânăra femeie rămase zdrobită pe scaun.

Inainte de a ieși, polițistul se opri, și, întorcându-se spre Yvette:

— Incă o întrebare, doamnă. Sunteți bogată, nu e așa?

Ea răspunse cu voce slabă:

— Da, domnule!

Vigeon nu mai stărui, ci salută și ieși.

In aceeași zi, se putea citi în ziarele de seară:

ARESTAREA ASASINULUI DIN STRADA FRANCOIS I

„O lovitură de teatru s'a pro-„dus în cursul serii de azi. Po-„liția a arestat pe nemernicul a-„sasin al doamnei Louviers, tâ-„năra femeie gâtuită în aparta-„mentul ei din strada Francois I, în ziua de lăsatul secului.

„Asasinul nu e altul decât pro-„priul bărbat al victimei, Louis „Louviers, în vârstă de treizeci „de ani, comerciant în strada „Michodière.

„Descoperirea asasinului se da-„torește în întregime destoinicu-„lui inspector Vigeon, ale cărui „succese sunt nenumărate și pe

„care această afacere îl clasează „definitiv.

„Într'adevăr, în patruzeci și „opt de ore, polițistul a izbutit „să demaște pe asasin, deși a„cesta luase măsuri pentru a de„ruta poliția.

„Louviers, ale căror afaceri „mergeau din ce în ce mai prost, „încercă să facă diverse împru„muturi, dar sforțările sale fură „zadarnice, căci nu găsi niciun „creditor.

„Acest om josnic, care avusese „o dragoste nemărginită pentru „soția sa, și pe care nefericita fe„meie îl adora, nebănuind jos„nicia lui, întreținea de câtva „timp relațiuni cu o demimon„denă foarte cunoscută, Y. S., „care poseda o avere frumoasă. „Louviers propuse tinerei femei „căsătoria, iar ea, crezându-l li„ber, acceptase, căci se pare că „mizerabilul e un om seducător.

„Louviers a pus la cale crima „cu un rafinament rar. Știa că o „chiriașă a casei, bine cunoscută „în localurile de petreceri, d-ra „Viviana de Chatellerault, își fă„cuse un costum de baiaderă pen„tru lăsatul secului. Louviers, „nu se știe încă cum, copie e„xact costumul acestei fete și, „fără știrea nimănui, se îmbrăcă „cu el în magazinul său din stra„da Michodière, unde se dusese „să lucreze — susținea el — după „masă, de lăsatul secului.

„Louviers era singur în maga„zin în ziua aceea, căci dăduse „drumul personalului. Trebuia să „se ducă să-și ia nevasta, pe la „ora patru, la plimbare. Se duse „pe la ora două în magazinul „său din strada Michodière, ieși „peste o jumătate de oră, deghi„zat în baiaderă, alergă în strada „Francois I, unde-și sugrumă so„ția și dispăru repede, întorcân„du-se la magazin, unde-și îm„brăcă hainele de toate zilele.

„Apoi, cu un sânge rece extra„ordinar, se întoarse acasă și si„mulează că descoperă cadavrul „soției sale. Strigă după ajutor „și, în fața poliției și a magistra„ților avu o atitudine care deruta „pe toți.

„Trebue să adăugăm că mize„rabilul, profitând de absența „d-rei Viviana de Châtellerault, „se introduse în camera acesteia „și ascunse acolo, cu multă în„demânare, o importantă sumă „de bani și bijuteriile d-nei Lou„viers ceea ce întări prezumțiile „adunate împotriva Vivianei, care „fusese arestată,

„Instrucțiunea va scoate la i„veală, fără îndoială, noui amă„nunte foarte interesante, cu care „vom ține în curent pe cititorii noștri".

— SFÂRȘIT —

Citiți în No. 15

CASA DE LÂNGĂ TAMISA

de

Mac Lloyd

JURNALE DE MODA. — REVISTE și ZIARE STRĂINE, găsiți în permanență la LIBRARIA IG. HERTZ, București I Calea Victoriei 5. (Intrarea prin str. Râureanu 6).

Redacția și Administrația: București, Calea Victoriei No. 5

Publicație periodică Apare săptămânal.

No. 14. — Joi 7 Martie 1935

Redactor responsabil: ST. FREAMAT

Recondiționat: Purcarea Emil
Institutul de arte grafice «EMINESCU», București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2